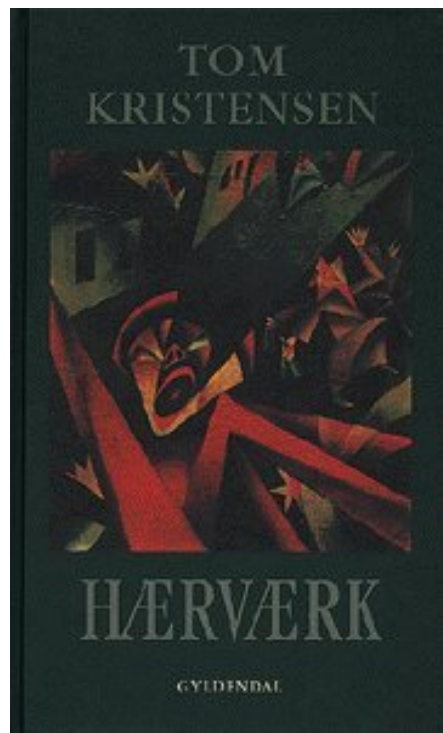




Hærværk

Tom Kristensen

Download now

Read Online ➔

Hærværk

Tom Kristensen

Hærværk Tom Kristensen

Denemarken, eind jaren twintig.

Ole Jastrau walgt van zijn burgerlijk bestaan als getrouwd man, zijn leven als literair recensent, de politieke correctheid die hem omgeeft en de betekenisloze conversaties die zijn dagen vullen.

Wanneer twee jeugdvrienden op bezoek komen en hem verwijten dat hij zijn revolutionaire idealen heeft verkwanseld, beseft Jastrau dat zijn leven elke betekenis verloren heeft. Hij zet het op een destructief drinken, regelrecht de vernieling in. Wat hem betreft tot de dood erop volgt.

Hærværk Details

Date : Published 1998 by Gyldendal (first published 1930)

ISBN :

Author : Tom Kristensen

Format : Hardcover 457 pages

Genre : Fiction, Classics, European Literature, Danish, Literature, 20th Century



[Download Hærværk ...pdf](#)



[Read Online Hærværk ...pdf](#)

Download and Read Free Online Hærværk Tom Kristensen

From Reader Review Hærværk for online ebook

Sini says

"Vernieling" van Tom Kristensen schijnt in Denemarken als klassieker te gelden. Bovendien noemt Knausgard het een van de beste romans die ooit in Scandinavië zijn verschenen, en uitgeverij Lebowski lanceert het als een herontdekking met dezelfde impact en kwaliteit als "Stoner". Ook de Nederlandse recensies van het boek waren lovend tot juichend. Maar ik ben behoorlijk wat sceptischer: ten eerste vind ik "Stoner" echt duidelijk sterker (ook een heel ander boek, trouwens), en als niet-kenner van Scandinaviërs heb ik toch allerlei Noren en Zweden in de kast (Gustafsson, Saabye Christensen, Kjaerstad, Hamsun, Torgny Lindgren, Tunstrom, Dagerman, Fosse, Knausgard) die ik hoger aansla. Bovendien vond ik veel stukken in "Vernieling" ongehoord taai en oervervelend, en de plot rammelt naar mijn smaak soms hinderlijk. Maar slecht vind ik het boek zeker niet: er staan ook veel naar mijn smaak echt swingend geschreven of zelfs beeldschone stukken in, en in zijn totaliteit vind ik het uiteindelijk zeer overtuigend. Ik had het boek dus niet willen missen, ondanks de naar mijn smaak mindere passages.

De hoofdpersoon, Ole Jastrau, is een literatuurrecensent van een quasi-geëngageerde krant in Kopenhagen (ergens in de jaren twintig). En het verhaal draait dan om de zelfdestructie van deze man, door drank, verloedering en duistere seksuele drift. Die zelfdestructie lijkt gemotiveerd te worden door totale walging van het al te ordelijke en lege burgermansbestaan, en door van angst doordeesemde fascinatie voor de wereld vol duister en gevaar die onder al onze façades schuilt. Ik zeg met opzet "lijkt": het mooie van de roman is namelijk dat de zelfdestructie niet gemotiveerd wordt en niet wordt verklaard uit een of ander groot trauma, terwijl de verlokking van de zelfdestructie tegelijk toch heel invoelbaar is opgeschreven. In diverse passages word je helemaal meegezogen in de delirerende verloedering van de hoofdpersoon, en kijk je met zijn ogen naar de wereld: de zintuigen van die man zijn dan door drank en slaapgebrek zodanig ontregeld en tegelijk ook verscherpt dat de wereld in een heel ander en duisterder licht verschijnt, en DAT licht laat Kristensen ons dus vlijmscherp zien. En het knappe is dan dat je daardoor OOK het aanlokkelijke van deze zelfdestructie aanvoelt: de intensiteit van ervaring die je als broodnuchtere burgerman nooit ervaart, de paradoxale bevrijding die je als verschoppeling kunt voelen omdat alle knellende banden met baan, gezin en familie zijn doorgesneden, de hunkering naar totale dronkenschap en smerige seks met Syfillytische hoeren terwijl je weet dat je daar kapot aan gaat. Die zelfdestructie vat ik dan op als irrationeel maar dringend verlangen om ALLE grenzen te doorbreken en ALLE regels en conventies te overtreden. Dat is tegelijk ook het verlangen om alle fundamenteën te vernielen van het zelfbehoud en van de relatief veilige positie als individu binnen onze maatschappij. En dat verlangen wordt dan volgens mij gevoed door twee dingen: wantrouwen tegen de conventies (dat zijn immers hypocriete façades waaronder veel wordt toegedekt), maar vooral fascinatie voor 'de andere' wereld die schuilgaat onder die conventies. Of, misschien beter gezegd: door de enorme leegte en leugenachtigheid van de conventionele wereld is elk 'normaal' gevoel leeg en onwaarachtig, en misschien is zelfdestructie voor Jastrau wel de enige manier om 'iets' te voelen dat aan die leegte en leugenachtigheid ontsnapt.

Hoe dan ook, de zelfdestructie is voor Ole Jastrau ook een immense geestelijke ontdekkingsreis. In sommige passages beschrijft Kristensen die ontdekkingsreis heel meeslepend. Vooral in passages waarin hij die reis (die zelfdestructie) vergelijkt met jazz, dus met geïmproviseerde muziek waarin nieuwe harmonieën worden gezocht en met nieuwe ritmes wordt geëxperimenteerd. "In Jastraus lijf rukten de ritmes. Hij was een slecht danser, helaas, helaas, anders was hij gelukkig geweest. Maar zijn benen bewogen in linksige charlestonpassen, pogingen ondernemend tot geluk". En verderop: "Jastrau daarentegen kwam overeind om dansen te improviseren. Ze werden nooit werkelijkheid. Hij stond de ene temperamentvolle armbeweging na de andere te verliezen. Het ritme brak tussen zijn voeten. En hij voelde het. Hij was nogal robuust. Maar in

zijn eigen fantasie was hij nu eens een veel te slanke danser, dan weer een veel te dikke, cakewalking gentleman en zijn danspassen hielden het midden tussen wildheid en gêne, iets hoogst onvolledigs, iets in zijn gemoed dat er nooit uit kon. Op zulke ogenblikken geloofde hij in een lichte, dansende ziel in een plomp, onhandig lijf en dan voelde hij vertwijfeling en ambivalentie die overstemd moesten, overstemd, verdrongen". Zo beleeft Jastrau dus zijn dronken zelfvernietiging: als een jazz- danser die vooral in zijn eigen hoofd woest danst op nog nooit eerder vertoonde wijze. En al dansend "iets" uit zijn lijf en hoofd wil trekken dat hij zelf nog niet kent. Wat maar zeer ten dele lukt, maar wat hij toch keer op keer blijft proberen, woest dansend (fysiek en in zijn eigen hoofd), woest drinkend, zijn eigen huis en haard vernietigend, en al zijn geld over de balk smijtend in bijna hallucinatoire euforie.

Een boek van ruim 400 bladzijden over zelfdestructie lezen is zwaar werk. Zeker als er ook nog taaie bladzijden tussen zitten. Ook de plot leest niet erg lekker: te veel onwaarschijnlijke ontmoetingen, te veel obligate momenten. Maar het verlangen naar zelfdestructie wordt in diverse passages mooi voelbaar gemaakt, net als de euforiserende EN afschrikwekkende aspecten ervan. Kristensen laat bovendien met zijn erg originele en beeldende stijl fraai zien hoe Jastrau in zijn zelfdestructie tastend zoekt naar een nieuw soort jazz, een nieuw soort duistere poëzie, een nieuwe intensiteit van ervaren. Die zoektocht vind ik, hoe braaf, bangig en burgerlijk ik ook ben, toch heel fascinerend. Daarom heb ik "Vernieling" ondanks al mijn bezwaren toch met plezier gelezen.

Armin says

Schnaps das war sein letztes Wort....

Stark begonnen, dann extrem nachgelassen und auf allen Vieren ins Ziel gekrabbelt, auf qualitativer Ebene bildet Tom Kristensen den Abstieg seine Helden, der kein Glas stehen lassen kann, zuverlässig ab. Ole Jastrup macht so ziemlich alles falsch, was ein Mann falsch machen kann und er verfällt dem Alkohol derart widerstandslos und lässt derart zuverlässig jede noch so günstige Gelegenheit zur Wende verstreichen, dass die Geschichte auch auf 6 Seiten noch zu lang gewesen wäre.

Das erste Drittel waren starke vier Sterne, der Mittelteil hatte noch ausreichend gute Momente für drei Sterne, gegen Ende kratze das Buch schon am letzten Stern. Nimmt man den Klassikerbonus hinzu, dann reicht es für drei Sterne gnadenhalber oder doch nicht.

Ich gebe zwei und kann mit jedem mitfühlen, der das Buch zum Kotzen findet.

Der dänische Ulysses verdient seinen Ruf nur bedingt, es ist eher ein Dekadenzroman, der um die Jahrhundertwende hätte entstehen können, auch wenn der Stream of Consciousness als erzähltechnische Novität zum Einsatz kommt. Kristensen hat danach nie wieder einen Roman geschrieben, sondern nur noch Rezensionen und das ist auch gut so.

Mmh says

Fascinating story!! And beautifully written too, the language and images the author paints for you drew me in on the first page. Read it!

Julie Rasmine Larsen says

Hærværk er og bliver et mesterVÆRK uden lige. Jeg var helt tosset med denne nøgleroman, dette gennembrud i dansk litteratur. Ole Jastraus selvdestruktive rejse gennem de mørke Københavnske gader og stræder. Mindblowing. Den kan og skal helt klart læses igen.

Jeppe says

Jeg gik i hundene.

Mette MK says

As with most books we read in school, I had the feeling the author was looking down on the reader, thinking he was a fucking genius. I just can't handle shit like that. Yes, there are some interesting parts to this, especially the language, but come on. It was mainly boring. Technically interesting, practically boring.

Stine Holt says

"Frygt Sjælen og dyrk den ikke, for den ligner en Last"

Selv om jeg ikke bryder mig synderligt om nogen af karaktererne og absolut ikke har skyggen af medlidenhed med nogen af dem, så kan jeg ikke komme udenom, at Tom Kristensens sprog blæste mig omkuld og tog vejret fra mig op til flere gange. Hans evne til at beskrive København og Vesterbro er så levende, at jeg fik trang til at hoppe på det første tog mod hovedstaden med bogen under armen og læse mens jeg gik op af Istedgade, rundede Enghave Plads og slog et smut forbi den katolske kirke; på trods af tidsforskellen på små hundrede år, står det København han beskriver stadig lige så smukt og vibrerende for mig nu, som det må have gjort for ham dengang.

Bogen var til tider svær at komme igennem, men den har alligevel efterladt et stort indtryk på mig. Jeg glæder mig til at stifte yderligere bekendtskab med den danske litteraturskat og ikke mindst at forsøge mig med mere fra Tom Kristensens pen, når jeg har sundet mig efter mødet med Ole Jastrau.

Læs min fulde anmeldelse her: <http://stinchen.dk/2016/04/30/bogklub...>

Hanna Juhl says

Helt kort er det en bog, der foregår i 1920ernes København, hvor man følger karakteren Jastraus nedadgående udvikling fra at leve et normalt liv med familie og job og til at give slip på alt og alle. Den nedadgående spiral beskrives meget godt med citatet: 'Undertiden gribes man af lede ved at være aktiv deltager i denne verdens skæve udvikling, og den har nu grebet mig så stærkt, at jeg går min vej.' Jastrau beslutter sig bevidst for at gå i hundene. Han beskriver det selv som noget, han skal igennem. Det er

som om han ikke længere orker at opretholde en facade, og så begår han hærværk i sit eget liv. Titlen på bogen bruges flere gange, som da han ser hærværket helt konkret på sin dør, da viceværten har smækket brædder op for hullet i vinduet. Det bliver et billede på hans eget liv som er i ruiner, og det chokerer ham så meget, at han ikke kan vende tilbage til lejligheden.

Midt i alt hærværket er intet helligt længere. Han kan fx ikke sværge ved Gud længere, for han tror ikke, og Jesus genopstår i Jastrau selv midt i alt hærværket, når han er sammen med kvinder og drikker spiritus. Selv da de prøver at blive omvendt er kirken lukket, og de må ironisk nok vende sig til en bar, der altid har åbent. Meget symbolsk tiltrækkes han gennem bogen af genboens gardiner, som viser sig at tilhøre en prostitueret. Han tiltrækkes ubevidst af kaoset, eller den del af samfundet, som fungerer under overfladen. En verden uden for samfundet, en verden han bliver en del af, da han ikke længere vil deltage i det normale samfund. Bogen er skrevet rigtig godt med en god balance mellem letlæseligt sprog og flot sprogbrug. Selve handlingen og historien opleves dog ikke så relevant i dag, og det gør den sværere at komme igennem.

Jeroenf says

Boeiende roman over een man die zichzelf in de vernieling zuipt. Hoewel er in de bijna 500 bladzijden eigenlijk niet veel gebeurt, slaagt Tom Kristensen met zijn levendige schrijfstijl erin de aandacht vast te houden. Af en toe zijn er wat mindere momenten, maar geen nood, hoofdpersonnage Ole Jastrau weet altijd snel de weg naar de Bar des Artistes te vinden, met zijn donkere interieur, schetterende jazz en sloten alcohol. En dan worden we haast zelf dronken van de wervelende zinnen waarop Kristensen ons trakteert. Spannend soms ook, want we volgen Jastrau op de voet, en maken dus ook zijn black-outs mee. Wat zou hij vorige nacht allemaal hebben uitgespookt?

'Vernieling' is een tijdloos verhaal, want ik maakte me de bedenking dat als iemand op het onzalige idee zou komen een moderne remake van dit boek uit 1930 te maken, hij of zij maar weinig aanpassingen zou moeten maken. Een gsm hier, een laptop daar, maar niets essentieel. Over laptop gesproken, op bladzijde 176 is daar sprake van, wat me enigszins in de war brengt. Heeft dat woord nog een andere, minder moderne betekenis?

Rebecka says

This was something of a book! Despite the events it depicts being altogether tragic, it's a quite cheerful story. A rather tough and dense read, but definitely worth it.

Jeffrey Keeten says

"Behold the man. But wasn't it a lie to maintain that he had sought for the spiritual? He with his Mongoloid features? The infinitude and intractability of the soul?

Anyway what had come of it?

A ruined marriage and a lost job. Here he was. Brawling and broken window panes. Tawdry seduction and infidelity. Ridiculous conversion and a home gone up in flames. Hallucinations and havoc. And *Ecce Homo*! Was it a man who stood here? And whiskey, whiskey, whiskey!

I have longed for shipwrecks,
For havoc and sudden death.”

Ole “Jazz” Jastrau has a respectable job writing book reviews for the newspaper *Dagbladet*. He has an apartment, a wife, a child, and all the books he could possibly read. He has the same dissatisfaction that all people have, wondering if this is it. Is this all? These are mild concerns, but then two communist friends shove their way into the apartment, on the run from the police, and in the course of their discourse with Jazz, they shove wedges and crowbars into the cracks of his insecurities and make them into yawning chasms of all consuming rebellion.

He begins to drink too much.

His wife and child move out.

The books, his livelihood, piled about his apartment are oppressing him with their demands to be read. **”It was impossible to escape one’s fate. There lay the stack of review copies---waiting, waiting.”** There are many of us reviewers who have suffered from a cacophony of imploring overtures, not only from new books and their anxious authors, but also the books from the past that still haunt us with their beseeching appeals for our attention.

”Yes, of course. He was going to resign. It was like peeling a whole layer of opinions from himself. He no longer wanted a steady job as a producer of opinions. Infinity---was that not what he was seeking? He wanted to be an infinite person, one who was initiated into the mysteries.”

Jazz is railing, in his own fashion, at the shape of the world. He doesn’t see what he gains from being a productive member of it, except increasing levels of responsibility and a growing distance from what makes life real.

Whiskey seems to be the quickest way to go to the dogs. If he becomes a drunken lout, little will be expected of him. He can focus on reaching the divine, which frankly, whatever that is becomes more and more muddled in his mind. Whiskey induced philosophical hallucinations of Jesus and Nietzsche lead to an ill-fated attempt by Jazz to convert to Catholicism.

Giving up the religion of economics to clutch at faith? Leaping from one blazing inferno into yet another?

In the introduction, Morten Høi Jensen sums up the novel perfectly. **”Havoc should come with a health warning. Tom Kristensen’s novel, about a thirty-something literary critic who loses himself in a maelstrom of drink, jazz, and sex, is one of the most disturbing and absorbing accounts of self-destruction in modern European language.”**

There is music. *”This feeling was tempered somewhat, as it was by the jazz from the worn and scratchy records on the phonograph.”*

There is drink, of which Tom Kristensen has firsthand knowledge. **”On more than one occasion, his nighttime exploits landed him in a cell at the local police station, where it was joked that Kristensen**

didn't have enough blood in his alcohol content."---Morten Høi Jensen

There is sex and the accompanying worry of disease. A woman by the name of Black Else keeps showing up, and despite warnings from his friend Vuldum that she is diseased, Jazz can not stay away from her. By attempting to avoid her, he just keeps finding her. After an unwise assignation, he sees her as a vision caught against the backdrop of a fire from across the street. **"...fiery shadows, bloody shadows. The naked female body floated upright but obliquely through purple waves, arms outstretched above its head. A greenish darkness lurking in the shadowy armpits. Black Else! Her breasts became so full in the reflections of the red light flickering on the yellow skin. Feminine curves. Just then a tongue of flame shot up across the way and ignited another curtain--an elongated feminine arm, a demanding feminine body, supple, alluring, devouring. A raging fire. Yes---a woman."**

There is seduction. Not by Jazz, but of Jazz by a married woman named Luise Kryger. **"The neck of the pajama top had fallen aside, and in the glow from the pink fabric one of her breasts, which had come to view, shone with a fresh and youthful charm, and the dark nipple caught his glance and fascinated him by its disproportionate size, so large was the brown aureola surrounding it."**

That dark nipple is going to cause Jazz all sorts of irritations with the unwanted attentions of her cuckold husband, who keeps trying to usher him out of town with a cluster of Øre notes.

There is also the heady backdrop of Copenhagen pollution. **"Standing beneath this wide-open expanse they both instinctively drew a deep breath of cool evening air, seasoned with gasoline and perfume and the fetid odor of many people, to which was added the acrid aroma of metal and coal smoke from the subterranean railway---a slightly intoxicating draught of poisonous liqueurs that the big city had to offer in spring."**

This book has never been out of print in Denmark since it was published in 1930. There is a good reason for this, because the concerns of Jazz are the same concerns of the modern age. As society demands more from us for less in return, and we become aware of the true shambles our belief in the system has made for us, the urge to drop out becomes more and more appealing. There is a cautionary tale mingled with the booze, slutty encounters, and the "deviant" music that going to the dogs creates just as much anxiety as being a productive member of society. Hedonism certainly has some attractions, but the cost proved too high for Jastrau and, in the end, to be equally dissatisfying. Perhaps we all should do some unpeeling, but at a moderate speed so we don't find ourselves face down in a gutter with a mangy critter licking our sweaty, whiskey swollen faces.

If you wish to see more of my most recent book and movie reviews, visit <http://www.jeffreykeeten.com>
I also have a Facebook blogger page at: <https://www.facebook.com/JeffreyKeeten>

Sara says

måske er genren psykologisk roman bare ikke for mig men hold op hvor var den kedelig....en mand der går i hundene af egen fri vilje er ikke noget der får mig til læse åndeløst i flere timer. det var virkelig en kamp at komme igennem den bog! selve sproget var dog godt og den var ret velskrevet, men som sagt ødelagde handlingen (eller mangel på samme) det for mig.

David says

Amazing... Some of the best prose I've ever read, and an incredibly captivating exploration of the depths and darkness of the human soul. Ecce Homo!

Sidse Bob Hedemand says

Brød mig rigtig godt om denne:)

Mathias says

Fantastisk sprog, men selve fortællingen tabte mig undervejs efter 2-300 siders druk og forfald.
